

Politik Bilim

“Yurtta Sulh Cihanda Sulh”...

Aykut Göker

<http://www.inovasyon.org>; harunaykutgoker@gmail.com

Bulduğumuz coğrafyada şu sırada ‘barışı sağlamak’tan daha önemli bir mesele olabilir mi? Elbette daha önemlisi var: Biraz akıllı olabilmek; biraz akıl...

Mustafa Kemal Atatürk’ün ortaya koyduğu ilkeyi O’nun ifade biçimiyle başlığa aldım. Bize **akıl yolunu** göstermiş. Ama aklın yolunu izleyebilmek, O’nun bir başka ilkesinin daha, “*Hayatta en hakikî mürşid ilimdir.*” ilkesinin de benimsenmesine bağlıdır. Bilimi, en doğru yol gösterici olarak görmeyen, diğer bir deyişle, düşünce sisteminin merkezine akıllı koymayan bir toplumun kendi ülkesinde barışı sağlaması ve buradan hareketle dünya barışına katkıda bulunması düşünülemez. Tabii eğer ‘barış’ denilince, ‘**âdil ve kalıcı barış**’ı anlıyorsak...

Eğer savaş ve barış, tarih boyunca, birbirini izleyerek var olagelmışlerse, bunun açık anlamı, barışın sürekliliğinin bugüne dek hiçbir biçimde sağlanamamış olmasıdır. Oysa insanca olan, düşünebilen bir varlığa uygun düşen **barışın kalıcılığıdır**. Kalıcılık da ancak **âdil bir barışla** sağlanabilir.

‘**Âdil olmak**’, savaş nedeni olabilecek her türlü adaletsizliği ortadan kaldırmayı içerir. Bölüşümün adaletsiz olduğu, gelir bölüşümünden hak ve özgürlüklerin bölüşümüne kadar, adaleti sağlayamamış bir toplum yurtta sulhu -iç barışı- sağlayamaz. Uluslararası bölüşümde benzer adaletsizlikler sürüp gidecekse cihanda sulh de -dünyada barış da- sağlanamaz. İşte ya da uluslararası ölçekte bölüşüm adaletinin sağlanabilmesi içinse önce akıllı esas almak gerekir.

Türkiye coğrafyasının insanları tam da şu sıralarda tarihlerinin çok sancılı dönemlerinden birini daha yaşamaya başlamışlardır. Çünkü Cumhuriyet’in kuruluşuyla aklın egemen kılınmak istendiği bu coğrafyada yönetim 2002’den bu yana, dinsel dogmayı esas alanların elindedir. Ben de hep kullanıyorum ama aslında ‘*dinsel dogma*’, bugünkü Türkiye gerçeğini çok daha somut olarak görmemizi engelleyen amorf bir kavramdır. Onun içindir ki, durumumuzu bu kavramı kullanarak anlatmak yerine, Türkiye’de yönetimin, Sünnî esaslara dayanan bir devlet, toplum ve dünya düzeni kurmak üzere yola çıkanların elinde olduğunu açıkça belirtmek gerekir.

Ve durum buysa eğer, artık hepimiz biliyoruz ki, bir ülkede yönetim bu amacı güdenlerin elindeyse o ülkede de mezhep çatışması çıkacak ve ülke, sınır ötesi mezhep çatışmalarına dâhil olacaktır. Çünkü yine hepimiz biliyoruz, her mezhebin kendi hakikati, kendi mutlak doğrusu vardır ve o doğruya, akıllı hiç kullanmadan îmân edenler ve tek îmân yolu olarak kendi yollarını görenler için yapmaları gereken tek şey, başka inanç sistemlerine bağlı olanları kendi yollarına davet etmek; kabûl etmiyorlarsa, onları, sonuçta yok etmektir. Bu şartlanmayla beyinleri yıkanmış olanların başka türlü düşününlerle adaletli bir bölüşüm temelinde, barış içinde bir arada yaşamaları ne mümkün!

Bu düşünce sisteminde çakılı kaldıkları içindir ki, kendi ortaçağlarını hâlâ aşamamış olan günümüz İslâm toplumları, Ortadoğu coğrafyasının mezhepsel ayrışma bataklığında birbirlerini boğazlamakla meşguller...

O bataklıktan bizi ayıran laiklik seddi bugünkü iktidar tarafından yıkılmıştır. O set yıkıldığı içindir ki, şimdi o bataklık Türkiye coğrafyasına doğru yürümektedir. Üstelik bu coğrafyanın insanları bir de etnik ayrışma temelinde, yaygınlaşma olasılığı giderek artan bambaşka bir bölüşüm kavgasına doğru savrulmuşken bu olmaktadır.

Hepimiz ayırdında mıyız, bilmiyorum; üstümüze yürüyen bataklık etnik ayırım gözetmiyor.
Size alkışlar Recep Bey, sonunda başardınız. Akıl tutulmasına uğrayan insanlarımızınsa vay hâline...

CBT. 11 Temmuz 2014